

til Skilsmisse som Følge af Samlivets faktiske Ophævelse først skal indtræde efter det 4de Aar.

Af Hensyn til Retssikkerheden og for at hindre administrativ Vilkaarlighed paa Grundlag af moralsk forkastelig Adfærd fra den ene Ægtefælles Side foreslaar Mindretallet, at Underholdsbidragets Størrelse under Separationstiden definitivt fastsættes ved Bevillingen eller Dommen. Mindretallet foreslaar derfor, at Sætningen i § 69, 1ste Punktum: „forsaauidt den (Bestemmelsen om Underholdsbidragets Størrelse) ikke helt eller delvist henskydes til Overøvrighedens senere Afgørelse“ udgaar. Paa samme Maade foreslaar Mindretallet, at Fordelingen af Forældrenes Pligt til at underholde Børnene i Tilfælde af Separation eller Skilsmisse afgøres endeligt ved Bevillingen eller Dommen, og at følgende Sætningen: „forsaauidt den ikke helt eller delvis henskydes til Overøvrighedens senere Afgørelse“ udgaar af Paragraffen.

Mindretallet anser ud fra samme Grundbetragtning Lovforslagets § 72 for moralsk og retslig forkastelig og foreslaar Paragraffen erstattet med den svenske Ægteskabslovs § 25 i Kapitel VI.

Aldeles bortset fra den Retsusikkerhed, hvortil baade § 72, § 71 og § 69 i deres foreliggende Skikkelse aabner Adgang, er der neppe Tvivl om, at denne Retsusikkerhed i fremherskende Grad vil gaa ud over Manden. Det vil i de allerfleste Tilfælde blive Kvinden, der kommer til at høste Fordel af Retsusikkerheden, og hun vil gøre det, i jo stærkere Grad hun ved Loven fritages for moralske Anfægtelser. Kun undtagelsesvis vil Manden paa Grund af de hidtil bestaaende og fremdeles bestaaende erhvervsmæssige Vilkaar i Samfundet kunne nyde godt af disse Paragraffers formueretlige Bestemmelser, og hvor han kan det, vil han i de fleste Tilfælde i langt højere Grad end Kvinden undse sig ved at benytte denne sin formelle Ret.

Den Retsusikkerhed og Mulighed for moralsk forkastelige Misbrug, som Lovforslaget aabner Vej for, vil med andre Ord

fordobles derved, at det paa Grund af Livsforholdenes faktiske Beskaffenhed og den menneskelige Naturs Væsen i overvejende Grad bliver Manden, der baade i sine økonomiske og sine rent personlige Interesser kommer til at lide Skade.

Et *Mindretal* (Mathilde Hauschultz) har til Lovforslagets § 2 stillet et Ændringsforslag (Nr. 4), der gaar ud paa at stille det Barn, der maatte blive Frugten af en Kønforbindelse mellem to forlovede, væsentlig bedre end det ellers udenfor Ægteskab fødte Barn under Hensyn til Mandens Løfte om Ægteskab og hans Løftebrud. Mindretallet har foreslaaet Barnet stillet saaledes, at det arver Faderen som ægte Barn, saafremt han ingen ægte Børn efterlader sig; i modsat Fald arver Barnet det halve af, hvad ægte Børn arver.

Ændringsforslag.

Til Titelen.

Af et *Mindretal* (Heilesen, Kammersgaard, Helga Larsen, Elna Munch, L. D. Rasmussen, Vilhelm Rasmussen og Trier):

1) Lovforslagets Titel ændres til: „Forslag til Lov om Ægteskab“.

Til § 2.

Af et *Mindretal* (Holstein):

2) Paragraffen udgaar.

Af *Mindretallet under Nr. 1:*

3) Paragraffen affattes saaledes:

„Bsvangrer en Mand sin forlovede, og hæves Forlovelsen derefter under saadanne Forhold, at han maa antages væsentlig at bære Skylden for Ophævelsen, skal han betale hende en passende Erstatning for den derved forvoldte Forstyrrelse i hendes Stilling og Forhold.

Hun kan endvidere kendes berettiget til at bære hans Efternavn, og hendes retlige Stilling bliver da som fraskilt Hustrus, dog at hun udover den i 1ste Stykke nævnte Erstatning ikke vil kunne